

(Argazkia: Hernaniko (KRONIKA))

16 urte ditu eta oso ondo daki non dagoen eta zer nahi duen.

16 urte ditu eta badaki zer den etxetik at, guraso eta betiko lagunengandik urrun, bizitzea.

16 urte ditu eta bere edadekoek oro har duten ardurez gain beste bat du: Gimnasia Erritmikoan gogor aritzea.

JAIONE TEJEDOR

Lore Unanue Azpiazu

(Otsailean egindako elkarrizketa)

Txikitatik atsegin du gimnasia JAIONE TEJEDORrek. Urteak dira gimnasia erritmikoa oso gustuko zuela konturatu zela, eta, orain, urtebete eskas darama Eibarren ikasten, entrenatzen, bizitzen. Oso gutxitan etortzen da Hernanira, eta elkarrizketa egiteko telefonoa erabili behar izan genuen, berarekin aurrez aurre geratzea oso zaila delako.

Bederatzi urterekin hasi zen banaka eta taldeka lehiaketetan parte hartzen, eta bere azken lorpena iazkoa da: Espainiako Bakarkako Txapelketan bosgarren geratu zen, eta, Taldekoan, IPURUA bere taldeak, zilarrezko domina lortu zuen.

Sakrifizio handia eskatzen duen kirola da gimnasia erritmikoa, baina bera oso pozik dago aukeratutako bizimoduarekin.

Eibarrera joan aurretik Hernanin ibili zen Jaione gimnasia egiten eta txapelketetan parte hartzen.

L.- Jaione, ia urtebete daramazu Eibarren ikasten eta bizitzen, zer moduz?

J.- Oso ondo. Gogorra da hemen bizitzea, egoitza batean bizi zarelako, etxeokak ez daude zurekin, ezta zure lagunak ere, baina pozik nago. Bi urte daramatzat Eibarren entrenatzen, eta hona bizitzera etorri naizen arte egunero lau autobus hartu behar izaten nituen, eta hori oso neketsua da. Pentsa ezazu, ikastolatik atera ondoren, Donostiara joateko autobusa hartu behar nuen, gero Donostiatik Eibarrera, entrenatu eta buelta. Hiru urte egin ditut horrela, eta aurtengo ikasturtean Eibarren bertan geratzea erabaki nuen.

L.- Esan dugu txikitatik ari zarela gimnasia erritmikoa egiten. Nondik zaletasun hori? Nondik izan zenuen gimnasia erritmikoaren berri?

J.- Zazpi urte nituela Urumea ikastolan hasi nintzen. Orduan Elena, Kataluniako entrenatzailea, etortzen zen astean bitan. Horrela hasi nintzen. Gero ikastolan bakarrik ez, kiroldegira ere joaten nintzen. Elena bera zen kiroldegiko entrenatzailea eta jarraitu egin nuen gimnasia erritmikoa egiten, baina eskolatik kanpo. Ni

beti izan naiz oso kirol zalea, baleta ere egin nuen. Kirol asko probatu nituen, baina beste kirolek ez ninduten betetzen. Gimnasia erritmikoarekin, berriz, kirola egiteaz gain ondo pasatzen nuen, serio hartzea pentsatu nuen.

L.- Oso urte gutxirekin hartu zenuen gainera serio. Zenbat urterekin?

J.- Hasieran astean hiru egunez entrenatzen nuen, baina hamar urte nituenean hasi nintzen lehiaketetan eta txapelketetan ondo gelditzen. Orduan pentsatu nuen gimnasia erritmikoa serio hartzea. Eta hamabi-hamahiru urte nituenean hasi nintzen entrenatzera Eibarrera joaten.

L.- Berehala ohartu zinen oso gustukoa zenuela gimnasia erritmikoa eta serio hartu nahi zenuela; baina etxeok zer esan zizuten bide hori hartuko zenuela esatean?

J.- Etxeok ez zuten ezusteko handirik hartu, ikusten zutelako nik nola bizi nuen gimnasia. Gainera entrenatzaileak harreman zuzena zuen nire gurasoekin. Beti izan dute argi asko gus-tatzen zaidala eta ez dudala egiten egiteaga-

tik. Beste batzuek zaletasun moduan hartzen dute, baina nire kasuan ez zen horrela. Ez dut inoiz etxekoen aldetik trabarik izan.

L.- Eta lagunek zer esan zizuten astean gutxienez lautan Eibarrera joan behar zenuela jakitean?

J.- Beraiek esaten zidaten oso gogorra zela, baina gustukoa banuen, aurrera egiteko. Beraien laguntza ere izan dut, beti joan izan direlako ni ikustera. Betiko lagunak, gainera, mantentzen ditut; nahiz eta Eibarren egon, ez dut beraiekin dudan harremana galdu.

L.- Hala ere, 16 urteko neska batentzat ez al da oso bizimodu gogorra?

J.- Bai, gogorra bada, eta izan da, orain arte. Baina nik kalean egon baino nahiago izan dut beti entrenatzera joatea. Eta aurten Eibarren bizi naizenez, erosoagoa zait ez ditudalako hainbeste autobus hartu behar eta hainbeste ordu errepidean galdu behar. Hala ere, badaude une gogorrak. Asteburuetan ezin izaten dut etxera joan, entrenamenduak ditudalako edo txapelketan nagoelako, eta ezin dut gurasoekin eta lagunekin nahi bezainbat denbora igaro. Gurasoen falta nabaritzen dut, eta baita lagunena ere.

L.- Esan diguzu etxera oso gutxitan etortzen zarela. Etortzen zaren horietan izaten al duzu lagunekin egoteko modurik?

Bai. Azken urte hauetan zailago egiten ari zait beraiekin egotea, baina saiatzen naiz. Eta egoten naizen aldietan gogo gehiagorekin hartzen ditut. Haien falta nabaritzen dudanez, aurrean ditudanean gusturago egoten naiz.

L.- Jaione, zein da zure eguneroko bizimodua? Eguna nola duzu antolatua?

J.- Goizeko zazpi eta erdietan jaikitzen naiz; gosalduta eta klasera. Eskolan bertan

bizi naizenez, ez dut denbora asko behar klasera iristeko. Ordu bi eta erdiak arte ditugu klaseak. Ondoren, bazkaldu egiten dugu, eta, nahi izanez gero, pixka bat deskantsatu. Arratsaldeko lauretan kiroldegian egon behar dugu, entrenamendua hasten delako. Zortziak arte aritzen gara entrena-tzen, lau orduz gelditu gabe. Entrenamendutik atera, eta ikastera edo etxeko lanak egitera. Afaldu, eta hamabiak aldera ohera. Horrela egunero. Asteburuak diferenteak dira, eskolarik ez dagoelako, baina, bai, ordea, entrenamenduak.

L.- Zenbatero etortzen zara Hernanira?

J.- Ez dago esaterik. Otsailean adibidez "banakakoak" egiten ari dira, eta, ni bakarrik entrenatzen ari naizenez, errazagoa zait nire ordutegiak egitea eta Hernanira joatea. Baina "taldekakoak" datozenean zailagoa da, bost lagun garelako eta bosten ordutegiak koordinatzea zailago delako. Abuztuan oporrak ditut, kiroldegia itxita egoten da-eta.

L.- Zenbat urte daramatzazu Sanjoanetara etorri gabe?

J.- Urtero joaten naiz, baina egun pasa. Etxera joan behar izaten dut, eta nire lagunak, berriz, kalean geratzen dira. Baina kirol honek trukean ematen dizkit merezi duten gauzak, eta hori nahikoa da niretzat.

L.- Eibarren bakarrik sentitzen zarenean, norengana jotzen duzu?

J.- Gelakideengana. Hemengo lagunengana jotzen dut, eta, askotan, nahiz eta jakin oso txarra dela, niretzat gordetzen dut eta nik bakar bakarrik pasatzen dut.

L.-Psikologikoki prestaketa berezirik ba al duzue?

J.- Ez. Gure artean laguntzen diogu elkarri. Psikologikoki prestatuta egon behar duzu askotan, baina guk bakarrik egiten diegu aurre egoera horiei.

L.- Noiz arte irauten du Gimnasia Erritmikoko Ligak?

J.- Martxoaren 23an hasi da Liga, eta Espainiako Txapelketa, berriz, Sanjoanak ondoren izango da. Udaberritik aurrera, orduan, gogor hasi behar dugu entrenamenduekin. Maiatzean erabakiko dute zer txapelketetan hartuko dutan parte. Jendeak jakin dezan, bi txapelketa mota daude: bakarka, lau tresnarekin, eta bikotearekin. Maiatzean jakingo dut zein txapelketetara joango naizen.

L.- Zuk, aukeran, zer nahiago duzu: taldeka edo bakarka aritu?

J.- Segun. Taldeko beste kideekin gehiago zaude, eta bakarka zure burua neurtzen duzu. Biak egitea komeni da, denboraldi

batean banaka eta bestean taldeka. Bere gauza ona eta txarrak ditu mota bakoitzak.

L.- Eta zer da zailagoa?

J.- Taldekoa, zalantzarik gabe. Koordinazioa oso inportantea da. Bost lagun gara taldean, eta guztiak oso ondo koordinatua egon behar du.

L.- Mazak, zintak, pilota eta uztaia dira erabiltzen dituzuen tresnak. Zein da gehien gustatzen zaizuna?

J.- Mazak. Akaso izango da denbora asko daramadalako tresna hori lantzen. Zintekin oso denbora gutxi daramat, eta, oraingoz, zailagoa egiten zait. Kontuan izan behar da sei metroko zinta dela, eta ez duela lurra ukitu behar. Gustatu, gustatzen zait, baina besteekin erosoago sentitzen zait.

Jaione bere taldekideekin batera podiumean zilarrezko domina irabazi zutenean

L.- Joan den abenduan Estatuan zilarrezko domina lortu zenuten IPURUA taldekoek. Lan asko egin behar izan zenu-ten?

J.- Bai. Lan asko egin beharra dago. Lehenengo maila da, eta asko entrenatu behar da gauzak behar bezala ateratzeko. Guri dagokigunez, gainera, Eibarko jendeak irabaztea nahi zuen, azken bi urteetan irabazle izan baitira IPURUA taldekoak. Horrek presioa esan nahi du. Nahitaez irabazi behar genuen, eta lortu genuen, zilarra ekarri genuen etxera.

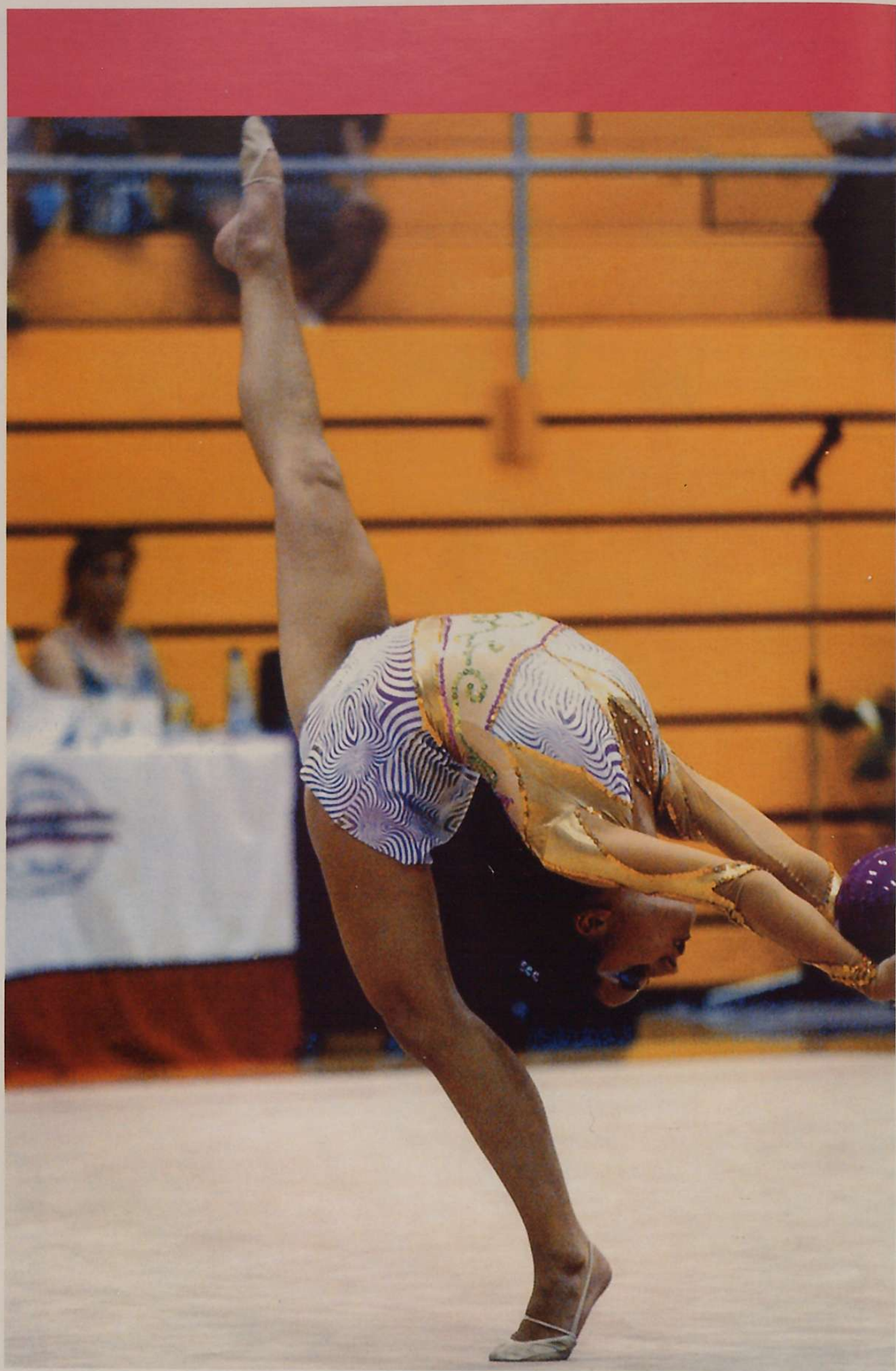
L.- Bost neskak osatzen duzue IPURUA taldea: Miriam Merino, Ylenia Lopez,

Leire Lasa, Lorea Palacios eta zu. Zer moduz konpontzen zarete?

J.- Ondo. Hiru urte dira elkar ezagutzen dugula, eta harremana ona da. Emaitzak dira harreman on horren lekuko. Taldekideekin harreman onik ez baduzu, nabaritu egiten da, gauzak ez baitira behar bezala ateratzen. Tarte-ka, eguneroko bizimoduan, izaten ditugu tirabirak, baina ondo konpontzen gara.

L.- Lehia handia al dago gimnasia erritmikoan?

J.- Gu boston artean ez, baina, oro har, mundu honetan, bai. Nik badakit zeintzuk diren nire mugak, ez dut ezinezkoa den ezer eskatuko. Gure artean badakigu bakoitza

noraino iristen den eta zer egiten duen ondo eta zer ez hain ondo.

L.- Euskadiko Selektzioarekin aritutakoa ere bazara. Zer moduzko selektzioa dugu?

J.- Ona, baina oso laguntza gutxi dago. Kirol hau ez dago oso ondo ikusia ez Espainian, ezta Euskalerrian ere. Ez da ezaguna, ez zaio behar duen garrantzirik ematen, eta apenas dagoen laguntzarik.

L.- 1,65 metro neurtzen dituzu eta 55 kiloko pisua duzu; asko kontrolatzen al dizuete pisua?

J.- Bai, entrenatzaileak kontrolatzen digu pisua; tarteka izaten da hori, baina hemen bakoitza da bere buruaren arduradun eta badaki zer jan dezaken eta zer ez. Niri asko

gustatzen zait jatea. Lehiaketak hastean, kontrola zorrotzagoa izaten da. Baina hemen bakoitzak badaki zer egin dezaken eta zer ez.

L.- 16 urte dituzu, zer adin arte egin dezakezu gimnasia erritmikoa?

J.- Batez besteko gehieneko adina 18-19 urtekoa da. Miriam Merinok, adibidez, 20 urterekin utzi zuen, baina hori berandu da. Almudena Cidek, Mundialetan dagoenak, 21-22 urte ditu. Baina bi kasu horiek bereziak dira.

L.- Zuri oraindik urte batzuk geratzen zaizkizu. Une honetan batxilergoa egiten ari zara, baina, gero, gimnasia erritmikoko lehiaketak uztean, zer egin nahi duzu?

J.- Ez dakit segururik. Baina gustatuko litzaidake mundu honekin lotura duen zerbait

egitea. IVEF edo Irakasle Ikasketak baina kirol alorrean... hortik joko dut seguru asko.

L.- Inoiz pasatu al zaizu burutik Espainia-ko Selekziara iristea?

J.- Hori ametsa da. Oso gogorra da hor aritzea. Niri dagokidanez, nik argi dut ezinezkoa dela. Errealista naiz, eta badakit ezin dudala. Ametsa bai, baina ez helburua.

L.- Zein da zure helburua gimnasia erritmikoan?

J.- Ahal dudan arte jarraitu eta hobetzen joan pixkanaka-pixkanaka. Nire buruarekin ondo sentitzea da helburu nagusia. Une batean egin ezin duzuna lanketaren bidez egiten lortzea. Pausoz pauso joatea eta egunen batean Jaione Tejedor esatean, jendeak nor den jakitea. Hori da helburu nagusia.

Jaione, gustuko daukan modalitatea, mazak

“JAIONE TEJEDOR esatean, jendeak nor den jakitea”. Hori da 16 urte dituen gazte honen helburua. Nirekin, behintzat, lortu du; ez zait luzaroan ahaztuko bere izena.